

I. prológus

2005

– Már megint idetették ezt a szart? – Anker kicsapta az anyósoldali ajtót, és kinyúlt a szélvédőre. – Ebben a szögben nem is látszik belőle semmi.

– Típpelhetek? – kérdezte Hardy a hátsó ülésről, és a matricát nézte Anker kezében.

– Újabb verzió – mondta Anker. – „A rendőrség három testőre.” Nagyon ötletesek a srácok.

– Csak irigykednek, hogy ilyen jól együtt tudunk dolgozni – szólalt meg Carl a vezetőülésről. – De nézd csak azt a két fickót ott, a beugróban! – mutatott az utca túloldalára. – A bal oldali nem a késelő, akit keresünk?

Hardy előrehajolt az ülések között.

– Nem, az a testvére. De biztosan mindjárt jön ő is.

– Ha mi vagyunk a három testőr – folytatta Anker –, nem én leszek az a szentfazék Aramis, hiába ő a legalacsonyabb.

Carl a fejét rázta.

– Miért nem? Ő is tutira hajtotta a csajokat.

– Nem, az a magas volt, a piás – vetette közbe Hardy. – Szóval majd leszek én Aramis.

Nevetés hallatszott a két első ülésről. Azért őt sem kellett féltetni.

– Most mi van? – sóhajtott fel Hardy. – Megőrülök a nőktől.

– Mégis mi okod a panaszra? – kérdezte Anker. – Minna elég jó bőr.

Carl rezzenéstelen arccal bámult maga elé. Anker mintha olvasna a gondolataiban, és már nem először.

– Az, és tudja is magáról.

Hirtelen kiabálás hallatszott az utca túloldaláról. Hardy résnyire letekerte az ablakot.

– Elegem van, hogy Minna flörtöl mindennel, ami csak mozog, még veletek is.

– Ó, barátom, ti pedig még jól is vagytok – mondta Anker. – Nem úgy, mint mi Elisabethtel. Szerintem készülhetek, hogy mikor kell valamelyik haverom kanapéjára költöznöm.

– Tudod, hogy hozzám bármikor jöhetsz, ugye? – kérdezte Carl.

– És hozzánk is – vágta rá Hardy.

Anker intett egyet a hátsó ülés felé, aztán vállon veregette Carl.

– Kösz, srácok! Sok jó ember kis helyen is.

– Mintha elindult volna a fickó – szólalt meg Hardy.

– Az ott a nője. Persze lehet, hogy még nem láttál nőt nadrágban – ugratta Anker. – De mondd csak, Carl, ti mikor költöztetek külön Viggával? Nem akartok elválni?

Carl visszafojtotta a nevetését. Vigga furcsa szerzet volt, egy épeszű férfi sem gondolhatta, hogy ő lesz élete szerelme. De teljesen azért még nem akarta volna leépíteni.

– Csak nem az áldásomat várod, Anker? – kérdezett vissza Carl. – Vagy van valaki más a láthatáron?

Anker cinkosan rámosolygott.

– Találkoztam valakivel. Elég vad, tele meglepetéssel. Szerintem ismered a fajtáját.

Carl bólintott. Meglepetésekből Viggánál sem volt hiány.

– Mindenesetre nagyon tudja, mitől döglük a légy – kacsintott rá Anker. – Vigyáznom kell vele.

Hardy csak a fejét rázta. Aztán kinyitotta az ajtót, észrevehetett valamit.

Általában így teltek a közös műszakjaik. Mint három bezsongott kamasz, csak éppen idősebb kiadásban. És az is biztos, hogy nem volt még egy ilyen jól összeszokott csapat a rendőrségen.

– Ez veszélyesnek hangzik. És izgalmasnak. De ki az, Anker? – kérdezte Carl.

Anker egy kicsit elkalandozott, mint aki már a Paradicsomban jár, a tiltott fa tövében, aztán vigyorogva azt válaszolta:

– Tudod te azt!

Hirtelen újra előkerült Hardy.

– Gyertek, most elkapjuk! – kiáltotta, és az utca túloldala felé indult.

II. prolókus

2020. december 26. szombat

– Mit mondtál, Eddie? Mondd még egyszer!

Eddie Jansen lesütötte a szemét, hogy ne provokálja a férfit, de hiába.

– Megegyeztünk valamiben, nem? Nem ártana, ha be is tartanád!

Eddie óvatosan bólintott. Csengett a füle. Csak remélni tudta, hogy nem látszik rajta a kétségbeesés; az kellett volna még, hogy balhéja legyen a főmuftikkal meg ezzel a felemás szemű alakkal, akit maguk helyett küldtek.

– Be kell tartanod az egyezségünket – ismételte el a férfi, mintha ezzel újat mondott volna. – Rohadtul be kell tartanod, különben nem lesz szép vége!

Az a szaros egyezség!

Eddie évekig hagyta magát megvesztegetni, amiért nem is hibáztat-hatta senki. Nyomozóként a rotterdami rendőrségen a töredékét kereste annak, amit ezek az emberek adtak neki az információkért és a segítségért. Ezért ment bele az egészbe. És a könnyen szerzett pénz rögtön könnyített is az életén: ajándékokat vett belőle a feleségének, majd később a lányuknak, elmentek nyaralni, és visszafizette a hajóra meg a kocsikra felvett kölcsönt. Nem volt több álmatlan éjszakájuk az anyagiak miatt.

Aztán eljött az elszámolás napja. Természetesen.

Jó ideje halogatta a feladatot, amit a férfi most számonkért rajta. A többihez képest persze sokkal extrémebb és brutálisabb is volt. És Eddie minden figyelmetlensége vagy gondatlansága ellenére az évek során valahogy minden jól alakult, és látszólag a megbízója is alább adott az igényeiből. Akkor mégis mitől félt?

Próbálta mozdulatlanul tartani a remegő kezét. Vajon az lehetett a gond, hogy inába szállt a bátorsága, és nem merte megtenni, amit kértek tőle? Mert arra mindene ráment volna.

Vett egy mély levegőt, és lesütött szemmel, szinte suttogva azt mondta:

– Ígérjük... vagyis nem. Ígérem, hogy elkapom. Ahogyan megbeszéltük.

Ahogy felemelte a tekintetét, egy pisztoly csöve nézett rá, amit a következő pillanatban már a homlokán érzett. A hatalmas ember rezzenéstelen arccal tartotta, és hidegen annyit mondott:

– Már tizenhárom éve megkaptad a megbízást, és akkor sem voltál ott, amikor a padlásáról előkerült a cuccunk egy bőröndben. Most meg csak úgy mellékesen megemlíted, hogy a dán rendőrség letartóztatta, és előzetesben van. Tudod te, milyen következménye lenne, ha hirtelen megeredne a nyelve?

– Igen, de...

Összerezzen, ahogy kattant a ravasz.

A férfi felnevetett.

– Csak nem megijedtél, Eddie? Mint a halálra ítélt kínaiak, akik térdelve várják a golyót a tarkójukba, aztán ijedten összerezzennek, amikor lelövik a mellettük lévőket. Nem olyan kellemes belegondolni, de te is így járhatsz, Eddie, ennyire komoly a helyzet. Biztos lehetsz benne, hogy legközelebb nem lesz üres a tár, érted? Szóval szedd össze magad, és mutasd meg, mire vagy képes! Nem kockáztathatunk, hogy Carl Mørck vajon mit tud, vagy mit talál ki.

Eddie kinézett az ablakon. Sötétbe burkolózott Schiedam, és a Louis Raemaekersstraatn épp zöldre váltott a jelzőlámpa a felhőkarcoló tövében. Már csak néhány perc, és a felesége, Femke belép az ajtón a kisgyerekekkel, miután egész nap Femke régi munkatársánál, Sirinél voltak. Eddie szinte látta maga előtt, ahogy kedvesen a vendégre mosolyog, aztán később megkérdezi, ki volt az a férfi, aki ilyen későn idejött. Pedig az életének ebbe a részébe nem akarta beavatni.

– Igen, persze, rendben. Megértettem.

Eddie bólogatott, és közben óvatosan eltolta a pisztolyt az arcától.

– Már ma este beszélek a dánokkal.

2020. december 26–27., szombat–vasárnap

CARL

Carl úgy érezte magát, mint amikor gyerekkorában hirtelen fellibbent a szeme elől az ártatlanság fátyla; amikor először ismerte fel a bőrén a hazugság perzselését; amikor igazságtalan pofon csattant az arcán; amikor fiatalkorában nem viszonozták a szerelmét; vagy amikor később toronyként magasodtak fölé a barátnője hazugságai.

Egy csapásra felelevenedtek benne ezek az érzések, amikor a kedvenc munkatársa, Marcus Jacobsen, a gyilkosságok főnöke, a kelletnél szorosabban a csuklójára csattintotta a bilincset. Aztán elhúzták Mona mellől, és kitoloncolták a ház előtt várakozó járőrökcsiba. A nő a lépcső tetejéről mutogatta neki, hogy nincs egyedül.

Sovány vigasz.

Az pedig csak tovább rontott a helyzeten, amikor az anyósülésen ülő rendőr kiadta a sofőrnek, hogy ne is a rendőrségre menjen, hanem egyből a Vestre börtönbe.

– Hé, mit csináltok? Nem lesz ez így jó. Miért nem a rendőrségi fogdába visztek? – kérdezte, de nem kapott választ.

Motyogás hallatszott az első ülésekről, és párszor elhangzott Marcus Jacobsen neve is.

Carl előrehajolt az ülések között, de csak óvatosan, nehogy a bilincs elszorítsa a vérkeringését. Egyértelmű volt, hogy hiába gürcölt a rendőrségen évtizedeken át, és oldott meg szinte lehetetlen ügyeket, a kolégáitól innentől kezdve semmiféle támogatást nem remélhet.

De mégis mire számított?

Rengetegszer kísért már ő is letartóztatottakat abba az épületmonstrumba, és látta, ahogy egyik-másik zokogva próbálja védeni magát a hátsó ülésről. Ártatlanságra, megbánásra, magára maradó családra hivatkozva, persze hiába. Kénytelenek voltak elviselni a megaláztatást az előkészítő ülésig. De nem is azért kísérte őket, hogy a lelküket

ápolja. A bírósági eljárásnak ezen a pontján az ember bűnösnek számított, amíg be nem bizonyították az ellenkezőjét.

Ahogy a szolgálati kocsí 2020 karácsonyának másnapján a jéghideg és sötét utcákat szelte, a már funkciójukat veszített girlandok és díszek között, Carl azon gondolkozott, ő hogyan védekezhetne ebben a helyzetben.

Egyáltalán mi ellen kell védekeznie? Azután tartóztatták le, hogy megoldották a Sisle Park-ügyet, és kiszabadították Gordont. De miért van most itt? Mert nem akarta ő is a szögbelövős gyilkos áldozataként végezni? Mert naiv volt a kollégája, Anker Høyer ténykedésével kapcsolatban? Mert élt a gyanúperrel, hogy Anker drogozik? Mert jóhiszeműen megőrizte a bőröndjét, és nem kérdezősködött, mi van benne? Hosszú éveken át tárolta a padláson, és egy pillanatra sem volt neki gyanús. A bőrönd, amiről később kiderült, hogy tele van kemény drogokkal és egy nagyobb összeggel különböző pénznemekben. Bárcsak feltörte volna, megelőzve mindenki mást, hogy ő szolgáltatassa be! Már-már halálos bűnnek számított ilyen nevetségesen vakon hinnie abban, hogy őrá, a lelkiismeretes nyomozóra senki sem gondolja majd, hogy bármit is elkövetett. Egyszerűen nem tudta, mivel védekezhetne, csak azt, hogy az autóban ülő kollégái nem akarnák hallani, ahogyan az ártatlanságát bizonygatja, vagy azt magyarázza, hogy magára marad a családja. Mégis mihez kezdenének vele? Egyedül a vallomások érdekelték volna őket, és hogy megbánta-e, amit tett, de ilyesmit nem kaptak. Szóval Carl inkább hallgatott. Aztán behajtottak a börtönbe, és bekísérték a befogadó irodába, ahol egy fáradtnak tűnő, sápadt őr alaposan tanulmányozta a papírjait, majd konstátálta, hogy senki nem kérvényezett elkülönítést, ami, úgy tűnt, őt is meglepi, elvégre magas beosztású rendőrrel volt szó.

Carl értetlenkedett. Hogyhogy nem különítik el?

– Ide figyeljen... – szólt oda a börtöntisztnek. – A mostani fogvatartottak közül többet is én tartóztattam le, szóval...

– Nem tudok mit tenni – szakította félbe a férfi.

Ez nem volt túl biztató, ahogyan az sem, hogy Carl kollégái még csak felé sem biccentettek búcsúzásképp, amikor elvezették, és le kellett vetköznie.

A motozást végző sápadt börtöntiszt ugyanolyan undorral nézett rá, mint Marcus Jacobsen a letartóztatottakra a jogaik ismertetése közben.

– Nahát, nahát, csak nem a nagy Carl Mørck? – bukott ki belőle, miközben egy kupacra dobálta a ruháit. – Ennek páran nagyon fognak örülni odabent. Nem lennék most a helyedben – folytatta, és Carl kezébe nyomott néhány ruhadarabot.

Carl szíven ütötték a szavai, hiába volt felkészülve a hasonló megjegyzésekre. Talán abban reménykedett, hogy valahogyan mégiscsak megoldódik a helyzet. De akkor hol maradt az a megoldás?

Amikor az ismerős szűkös és homályos folyosókon, rácsos ajtókon át az épület keleti szárnyába vezették, a 437-es cellához, érezte, hogy már nem védi semmi, és izzadni kezdett. Tudta, hogy néhány pillanat múlva, amikor visszavonhatatlanul becsukódik mögötte a nehéz ajtó, az igazságérzetének az utolsó morzsái is szertefoszlanak majd.

Miután megálltak, Carl körülnézett a hatalmas és rideg folyosón, aztán bevezették a cellájába, és elfordult a kulcs a zárban. Hosszú pályája során persze már rengeteg zárkát látott, de a keskeny, fekete vaságyságok közül még egy sem várt rá. Most viszont ott kellett megpróbálnia aludni, Mona nélkül. És anélkül, hogy másnap a lánya ébresztené. Vagy hogy reggel abban a tudatban kelne fel, micsoda szép nap vár rá.

Az ágy fölött lógó, viseltes, szürke üzenőtáblát vizsgálgatta, rajta egy előző fogvatartott félig letörölt betűivel. Csupa nyomasztó dolgot írt fel, sehol egy fénysugár a sötétben.

Épp elszenderült egy kicsit, miután egész éjjel azt elemezgette, mi fog történni, és mit kellene tennie, amikor valaki dörömbölni kezdett az ajtaján, és közben azt üvöltötte, tudja, ki ő, és el fogja kapni. Aztán a hang elhallgatott, valószínűleg néhány börtönőr közbenjárásának köszönhetően. A szavai viszont ott lógtak a levegőben: „Szemét zsaru, elkapunk!”

Carl felkönyökölt, és vett egy nagy levegőt. Szóval elkezdődött. Az „elkapunk” annyit jelentett, hogy „megölünk”. A „szemét” pedig, hogy megérdemelte. Vagyis mostantól életveszélyes volt Carl Mørcknek lenni. Gombóccal a torkában megemlékezett a börtönben pórul járt

rendőrökről. Csak remélni tudta, hogy a kirendelt védője majd enyhít a helyzeten, és eléri, hogy az előkészítő ülés után szabadlábra helyezék, vagy elintézi neki a biztonsági elkülönítést, amihez fogvatartott rendőrtisztként egyébként is joga volt.

Valahogyan beszélnie kellett Rosével, Assaddal és akár Gordonnal is, ha a szerencsétlen nincs túlságosan maga alatt, miután a sorozatgyilkos Sisle Park karácsonykor néhány napig fogva tartotta, és majdnem kivégezte. Most, hogy így elfajultak a dolgok, ők hárman biztosan belevetették magukat a munkába, hogy kiderítsék, mi történt a szögbe-lövős ügyben. És persze az sem mindegy, hogy a rendőrség pszichológusaként Mona a közeli hozzátartozóknak biztosított látogatáson felül is bemehetett hozzá.

A vád alapját egy tizenöt éves ügy képezte, amelynek a koronatanúja és egyben fővádoltja Carl egykori kollégája, Anker Høyer volt. A férfi 2007-ben meghalt Amageren, amikor a másik kollégájuk, Hardy Henningsen lebénult, miután hátba lőtték. Szóval ki tudna tanúskodni a lövöldözésben érintett harmadik félen, vagyis saját magán kívül? Hardy? Vajon megtenné? Egyáltalán az ő oldalán állt?

Carl visszafeküdt a vékony matraca. Úgy érezte, agyonnyomja a tehetetlenség. Az egész szaros ügy az egykori munkatársához és jóbarátjához, Anker Høyerhez vezetett vissza. Ha ő nincs, most egészen biztosan nem fekédné itt. Anker az a fajta rendőr volt, aki nem akarta élete végéig azt csinálni, amit Carl és Hardy, ez már akkoriban is látszott. Ambíciói voltak, és mindig minden helyzetben saját magát helyezte előtérbe. Ezért is dobta ki a felesége, és ezért igyekezett minden lehetőséget megragadni, hogy feljebb jusson a társadalmi ranglétrán. Ami a szemében egyet jelentett a meggazdagodással. Carl miért nem látta, hogy ebből még baj lehet? Bár persze sosem gondolta volna, hogy Anker korrupt drogkereskedő és hasonlók. Ahogyan azt sem, hogy meghal abban az amageri viskóban. Most viszont Carlt azzal gyanúsították, hogy a bűntársa. Ha őszinte akart lenni, alig emlékezett bármire az akkori történésekből.

Sosem szerette volna még ennyire, hogy Hardy barátja mellette legyen, és együtt megértsék és felfejtsék, mi is történt 2007-ben a szögbe-lövős ügyben. Carl újra sóhajtott. Tudta, hogy lehetetlenség, amit

kíván, mert Hardy épp több hónapos alternatív rehabilitáción van Svájcban. Onnan nem nagyon tudna mit csinálni.

Órákon át próbálta összeilleszteni a múlt darabkáit. Így visszanezve már látta, mekkora idióta volt. Böröndben őrizte Anker szajréját a padláson. Hardyval hagyta magát kicsalni Amagerre, és egyáltalán nem törődött Anker furcsa viselkedésével. Aztán nem foglalkozott kellőképpen azzal, hogy miért öltek meg két sorói autószerelőt szögbelövéssel, mint Amageren a nagybátyjukat, Georg Madsent. Nem érdekelte eléggé, vajon mit tettek az áldozatok, hogy ilyen szégyenteljes halált kellett halniuk.

Carl egy foltra szegezte a tekintetét a plafonon, és a kifogásait sorolta: kikészítette Anker halála és Hardy bénulása, ami után kétszer is pánikrohama volt, és teljesen úrrá lett rajta a poszttraumás stressz, de ezt persze nem vallotta be magának. Aztán olyan jóhiszeműség szállta meg, ami egyáltalán nem volt rá jellemző.

Vasárnap reggel, egy gyötrelmes éjszaka után, Carlt bevitték a belvárosba, és 8:30-kor már a bíróság zárkájában ült. A tárgyalás előtt mindössze tizenöt perccel kivezették az egyik szomszédos terembe, ahol az ismeretlen védője már várta.

Carl nagyot sóhajtott, amikor meglátta. Elnyűtt, zöld szövetszabónyából és borotvátalan arcából tudta, hogy különösebb segítséget nem várhat tőle. Az a fajta kirendelt védőügyvéd volt, aki lemondott a sztárügyvédi karrieréről, amivel a rossz sorozatok kecsegtették a joghallgatókat.

De mégis mit várt? Nem lehetett valami nagy a választék a lelkes, ráérő ügyvédek közül karácsony harmadnapján, ami ráadásul vasárnapra esett.

– Tájékoztatták a feleségemet, hogy ma lesz az előkészítő ülés?
– kérdezte Carl.

Az ügyvéd megvonta a vállát.

– Nem tudom, de olyan, mintha eleve csak most döntötték volna el.
Végigsimított a csillogó haján.

– Adam Bang vagyok – mutatkozott be, és kezet nyújtott Carlnak.
– Ezen a hétvégén nálam vannak a gyerekek, a három- és az ötéves,

szóval rá kellett vennem a húgomat, hogy vigyázzon rájuk. Úgyhogy elnézést a megjelenésemért.

Megigazította a nyakkendőjét.

– Fürödni se volt időm.

Kedves, hogy bevallotta.

Az ülés legelején Carl körbenézett a tárgyalóteremben, és megállapította, hogy nincs ott senki a családjából vagy a Q-ügyosztályról. Viszont annál több újságíró jött el különböző koppenhágai lapoktól, ahogyan a letartóztatásakor jelen levő rendőrök és köztük valószínűleg a független rendészeti panasztestületiek is, akik a további nyomozást vezetik majd, mivel megállapították, hogy szolgálati időben folytatta jogszerűtlen tevékenységét, Anker Høyerhez hasonlóan. Carl körülnézett, vajon talál-e barátságos arcokat a hallgatóságban: egy ilyen látott, Bente Hansen felügyelőjét. A nő óvatosan mosolyogva felé biccentett, de Carl lesütötte a szemét zavarában. Egészen meghatódott, hogy Bente eljött. Talán szólhatna is Rosénak, hogy újabb támogatója akadt a Q-csapatnak.

– Mi a fene történik? – kérdezte a védőügyvédjét suttogva. – Mit keresnek itt az újságírók? Menjenek csak szépen ki innen, minél előbb. Maga tudja, honnan szereztek tudomást a letartóztatásomról?

Carl hátrafordult az életellenes bűncselekmények osztályának vezetőjéhez, Marcus Jacobsenhez, aki mögötte ült, a hallgatóság legelső sorában.

– Ez a te műved, Marcus? – kérdezte a máris szorgosan körmölő újságírók felé biccentve.

A férfi a fejét rázta.

– Nem, a börtönből szivároghatott ki az információ, és sajnos szárnyra kapott.

Nem nézett a szemébe, és a nevét sem ejtette ki a száján. Szinte megfagyott a levegő a tárgyalóteremben. Carl még sosem csalódott ekkorát senkiben. De nem hagyta annyiban.

– Értem. És mi a francért nem maradhattam a rendőrségen éjszakára? Akkor elkerülhettük volna ezt az egész cirkuszt.

Marcus a mellette ülő Leif Lassenhez hajolt, a kábítószeres osztály vezetőjéhez, akit csak Drogkopónak hívtak, és a fülébe súgott valamit.

– Mert a rendőrségi fogda a külföldieknek van fenntartva, azért – válaszolta aztán röviden, amikor végre Carl szemébe nézett.

Carl legszívesebben lekevert volna neki egyet, az utóbbi huszon-nég órában már másodszor.

Aztán bejött a terembe az ügyész, és leült. Neki biztosan jutott ideje a reggeli fürdőre, és úgy illatozott, mint a Magasin du Nord áruház földszintjét belengő szellő.

Belépett a bíró is, mire mindenki felállt a teremben. Az ügyészhez és a védőügyvédhez hasonlóan Carl őt sem ismerte.

Hamar lezavarták a szeánszt. Az ügyész fapofával felolvasta a vádiratot, de olyan tempóban, mint aki országos rapversenyre készül. Carl közben épphogy végére ért az előzetes letartóztatásról szóló résznek a teremben kifüggesztett plakáton. Aztán a védőügyvédje szép lassan feltápáskodott, kihúzta magát, amennyire a gyűrött kabátja engedte, és azt kérte, hogy a sajtó képviselőit küldjék ki a teremből. A bíró egy pillanatra ránézett, utána Carlra, majd megrázta a fejét, mintha pezsgőt és kaviárt rendeltek volna, aztán megtiltotta a vádlott megnevezését, mire az újságírók felkeltek, és kimentek a teremből. Ahogyan az várható volt, a kiéhezett riporterek háborogni kezdtek, hogy mégis miért kellene kihagyniuk a vádlott nevét a tudósításaikból, ha az már úgyszólván forog a városban, különben is, mire mennek azzal, ha kidobják őket a tárgyalóteremből? Nem az volt a vádlott érdeke is, hogy pártatlanul és részletesen beszámoljanak az ügyéről?

De hiába háborogtak. A magas beosztású rendőrtiszt biztonságára való tekintettel így kellett eljárni.

Carl elismerően a bíró felé biccentett, majd az ügyész következett az olvasással. A vádirati pontok hallatán elkerelkedett a szeme: emberöléssel és abban való bűnrészességgel vádolták, korrupcióval, lopással és drogkereskedelemmel, de hiába követett minden pontot magyarázat, semmit sem értett. Hátrafordult, és Marcusra nézett, aki hűvös pillanattal nyugtázta a hallottakat.

Carl megrázta a fejét, és a védőjéhez hajolt.

– Ez hazugság, az egész tele van csúsztatásokkal – suttogta, de az ügyész szavaira koncentrálnak a védő leintette.

– A kliensem a vád tárgyává tett bűncselekményekben nem ismeri be bűnösségét – szólalt fel a védője, anélkül hogy Carllal egyeztetett volna.

Ennyire persze értették egymást. Még szép, hogy Carl nem bűnös. Óvatosan megveregette a védő vállát, hogy a mögötte ülő Marcus biztosan lássa, majd jött a négy hét előzetes letartóztatás.

Sötét fellegek gyűltek a feje fölé. Az említett vádirati pontoknak már csak a feléért is legalább öt év szabadságvesztés jár, és ha nem bizonyították, hogy nem helytállóak, többször is meghosszabbíthatják az előzetes letartóztatását.

Újra a kifüggesztett plakát felé sandított, amiről kiderült, hogy a dán bűnvádi perrendtartásról szóló törvény 762. szakaszának több bekezdése is alkalmazásra kerülhet a vádakkal kapcsolatban.

Nagy szarban volt.

2020. december 27., vasárnap

EDDIE JANSEN

– Az előkészítő ülés után rögtön visszavitték a börtönbe, és most az egyik látogatószobában ül az ügyvédjével. Ha jól értettem, a rendőrség már röviden kikérdezte.

– A francba is, Eddie, ez nagyon nem jó! Elkülönítették? – kérdezte a furcsa szemű férfi a telefonban.

– Nem. – Eddie elmosolyodott. – A helyszínen lévő emberünktől úgy tudom, hogy a kihallgatás és az ügyvédi konzultáció után visszaviszik a 437-es cellába, de biztosan hamarosan elkülönítik, talán már ma délután.

– Kitől származnak az információid?

– Az egyik őrtől, aki már néhány éve dolgozik nekünk. Aranyat ér, és ma épp benn van.

– Arra jutottunk, hogy a rendőr meggyilkolásáért ötszázezer korona legyen a jutalom. Egyetértesz?

– Persze!

– És mi a terv?

– Akkor lesz az akció, amikor előáll az étkezőkocsi a reggeliztetéshez. Az őrünk megegyezett az egyik rabbal, egy eléggé korlátolt fickóval, akinek nincs veszténivalója, így viszont gondoskodhat a családjáról.

A rotterdami rendőrségen ülő Eddie a vasárnapi műszakos kollégáira nézett, akik a jelentéseiket bújták. A falakon maradt még némi karácsonyi dekoráció, bár az ünnepi hangulatnak már nyoma sem volt, mert a legtöbb bűncselekményt vasárnap és ünnepnapokon követték el. Nem unatkoztak.

Eddie már húsz éve dolgozott nemzetközi informátorokkal drogos körökből, mint ahogy minden rendőrnek megvoltak a maga informátorai; így lehetett őket a legjobban védeni.

– És hogyan fogja csinálni a kiválasztott gyilkos? – kérdezte a férfi a vonal túlsó végén.

– Szíven döfi.

Eddie önelégülten bólogatott. Már csak néhány óra, és megmondhatja a megbízóinak, hogy a szaros régi ügynek ezt a szálát is elvarrták.

Letette a telefont, kinyitotta az íróasztalszekrényét, és kihúzta az egyik függőmappás fiókot. Az ügy iratai a 2003-as évnél lógtak, bár még most, tizenhét évvel később is kerültek a mappába jegyzetek: elhalálozási dátumok, drogszállítmányok lekapcsolásának időpontjai, és persze az Eddie-nek kiadott feladatok, szintén dátumokkal.

Egy kívülről nem értett volna belőle semmit, Eddie-nek viszont ez volt a biztosítéka, hogy ha rosszul sülnek el a dolgok, bármikor bejelentkezhet koronatanúnak, és köthet magának alkukat, amelyek a hírnevét és a munkáját talán nem mentenék meg, az életét viszont igen.

Eddie 2003-ban süppedt bele a személyes kis mocsarába, amikor kényszerárverés alá került a nyaralójuk Bergen aan Zeeben. Femke teljesen kétségbeesett. A szüleitől örökölte a lepukkant házat, amin volt hitel, de nagyon szerették. És most úgy nézett ki, elveszítik.

Eddie többször is bement a bankba, és próbált fizetési haladékokat kérni, hogy ne kelljen elkótyavetyélniük a házat, de hiába. Nem licitáltak sokan, és végül egy olyan férfi nyert, akivel egyszer már véletlenül összefutott a bank előterében. Nem az a fajta volt, akire Eddie szívesen bízta volna a nyaralót; beszélt ugyan hollandul, de nem tűnt tipikus hollandnak, talán a Holland Antillákról származott.

Az árverés után rögtön eltűnt, Eddie pedig magára maradt a szégyenével és ürességérzésével, ezért aztán szinte sokként érte, amikor öt perccel később a férfi mosolyogva megkocogtatta a vállát az utcán.

– Jó kis ház az, Eddie – mondta talán túlságosan is bizalmasan.

Ahogy levette a napszemüvegét, látszott, hogy nem egyforma a két szeme: az egyik barna, a másik kék.

– Nem sok helyről olyan szép a kilátás a tengerpartra, biztosan szerettem ott lenni.

Így kell valakinek fájdtani a szívét, anélkül hogy vissza tudna vágni.

Eddie bólintott, és próbálta eldönteni, hogy a férfinak melyik szemére fókuszáljon: a hideg kékre vagy a meleg barnára?

- Igen. Nagyon szomorúak vagyunk, hogy elvesztettük.
- Hm, ki mondta, hogy elvesztettétek, Eddie? – A napbarnította férfi közelebb lépett hozzá. – Mindenre van megoldás!
- Eddie teljesen összezavarodott. Vajon mire gondolhatott?
- Nem tudom, erre mi lenne. Nem tudtuk fizetni a hitelt, így jártunk. A feleségemmel mindketten közalkalmazottak vagyunk, nem tudunk ennyi pénzt elővarázsolni.
- Arra is van megoldás. Nem ülünk be valahova egy kávéra, hogy átbeszéljük a lehetőségeket?

A férfi eleinte nem kért különösebb ellenszolgáltatást, csak információra volt szüksége. És mivel Eddie a rendőrségen dolgozott, sok mindenhez hozzáfért, így legfeljebb annyit kellett tennie, hogy titokban elolvasott egy-egy jelentést. A következő ajánlatot viszont egyszerűen nem lehetett visszautasítani: azt mondták, kifizetik az összes törlesztőrészletet. A közjegyző pár száz guldenért cserébe Eddie nevére írt egy svájci céget, így Femkével hirtelen nemcsak a nyaraló volt az övék, de több százezer svájci frank is, amit bármikor kivehettek a céges bankszámláról.

Eddie úgy döntött, nem avatja be Femkét, mit kellett tennie mind ezért cserébe, inkább azt mondta neki, nyert a lottón, aminek az lett az eredménye, hogy a nő feltartott kézzel szaladgált körbe-körbe, és ujjongott örömében.

Ezek után bonyolultabb és veszélyesebb dolgokat kértek tőle.

Eddie kezdte azt hinni, hogy tudja, kik állnak a drokartell élén: jómódú üzletemberek Suriname-ból és Curaçaóból. És közben úgy tűnt, olyan mélyre süppedt a kétés ügyletek mocsarában, hogy kénytelen eleget tenni a kéréseiknek. A szervezetet már jó ideje figyelték a kollégái, vagyis a holland rendőrség, de arra nem sikerült rájönniük, pontosan hogyan működik. Csak annyit tudtak, hogy köze van a drogkereskedelemből és talán néhány gyilkossághoz.

Eddie próbált volna fellázadni és közvetítőn keresztül a tudtukra adni, hogy nem vehet részt ilyen gátlástalan bűncselekményekben, de aztán a svájci számlán hirtelen megháromszorozódott a rendelkezésre álló összeg, a postaládában pedig egyik nap tetszetős bővítési terv-

rajzokat talált a nyaralóhoz. Akkor esett le neki, hogy végleg csapdába került, és kénytelen követni a játékszabályokat. Néhány évvel később már ő volt a szervezet legfontosabb információforrása, aki a rendőrség aktuális nyomozásairól is tájékoztatta őket, ezért szükség szerint át tudták szervezni a drogfutáraikat.

Így történhetett, hogy egy idő után Eddie intézte a pénzügyeket, méghozzá a szolgálati autójában. Később pedig, amikor már túl nagyok voltak a szállítmányok és az összegek, kapott a célra egy nyolcszemélyes luxus-SUV-t, ami egyébként a családjának is kapóra jött.

Aztán, amikor hallott a szervezet első gyilkosságáról, vadul ellenkezett, de csak annyit ért el vele, hogy még szorosabb lett a hurok a nyaka körül.

– Ha most kiszállsz, rád kenünk mindent, Eddie. Hidd el, gondoskodtunk róla, hogy legyenek ellened terhelő bizonyítékaink, ha épp arra lenne szükség!

Így hát Eddie minden tiltakozása ellenére maradt, hiába tudott a szögbelövős gyilkosságokról, amiket a szervezet rendelt meg.

2020. december 27., vasárnap

MALTHE

Az iskolában mindenki csak Hurkának hívta. Nem teljesen ok nélkül: a törzsét vastag, szimmetrikus zsírpárna vette körül, ami teljesen eltakarta az izmait. Ráadásul egy fejjel magasabb volt, mint az osztálytársai, és sápadt, mint a holdvilág. Sokszor utána is fordultak az utcán, és összesúgtak a háta mögött. De Malthe egyszerű és jólelkű fiú volt, akit a húgával és az öccsével együtt túlféltettek a szülei, és sosem árulták el neki, milyen gonoszak tudnak lenni az emberek.

Szóval Malthe beletörődött, hogy azt mondják rá, Hurka, Disznósajt, Tavaszi tekercs vagy Hájfej. Aztán egyszer egy hárommal vagy négyel felette járó fiú, aki szeretett másokat csúfolni, kiegészítette a sort azzal, hogy Hústorony és Zsírzsák. Malthe mosolyogva felé biccentett, hallott már rosszabbat is. De amikor a fiú a mosoly viszonzása helyett leköpte az ingét, és jól meg is lökte, valami eltört benne.

Az osztálytársai figyelmeztették, hogy a srác karatézik, és mintha feketeöves lenne, de Malthe minden erejét összeszedve akkorát behúzott neki, hogy eltört a nyakcsigolyája, és soha többet nem tudott felállni.

Malthe útja onnantól először bentlakásos otthonokba, a fiatalok börtönébe, majd rendes börtönökbe vezetett. A lassú lejtmenet kiszámítható története volt az övé; egyre több rossz döntés, túlkapás és erőszak.

De csak huszonöt éves korában jött rá, hogy ez valószínűleg mindig is így lesz, amikor egy újabb erőszakos epizód után ismét a Vestre börtönbe került. Beletörődött a helyzetébe, és mivel rendesen viselkedett, egyszer csak kinevezték szárnyfelelősnek, aki többek között arról gondoskodott, hogy időben ott legyen a gurulós kocsin a többi fogvatartott reggelije. Napközben nem zárták be a celláját, hogy tudjon menni takarítani, és végezhesse a többi feladatát, és tulajdonképpen örült, hogy a keleti szárnyban helyezték el, ahol az új fogvatartottak felvétele is történt.

Amikor az apja rákos lett, és nem sokkal később meg is halt, becsületbeli ügynek tekintette, hogy minden garast, amit a börtönben keregett, hazaküldjön az anyjának és a kistestvéreinek. Amikor aztán néhány hónappal később az öccse is súlyos beteg lett, és a kórházak a nagy költségekre és a koronavírusra hivatkozva nem akarták felvenni, Malthe tudta, hogy meghal, ha nem kerül magánklinikára Németországba.

Az egyik börtönőr állt elő a javaslattal valamelyik reggel.

– Segítünk neked, Malthe, hogy az öcséd eljusson a német klinikára, de cserébe mi is kérünk tőled valamit.

– Tényleg? – Malthe nem értette, hogyan lehet ilyen szerencsés. – Mit kellene csinálnom?

– Megölni a 437-es lakóját. Egy kicsit később le is hozzák. Ötszáz-ezer koronát kereshetsz vele a családnak.

Malthét először sokkolta az ajánlat, aztán elgondolkodott. Ha megöli egy rabtársát, azért legfeljebb tizenöt évet kap pluszba, de jó magaviselettel ötvenéves kora körül szabadulhat, ráadásul így még az öccse is élhet akkor. Nem volt min tovább gondolkozni.

Mivel ő kezelte a reggelizőkocsit, könnyen tudott magának szűrőfegyvert szerezni. És aznap reggel is, mint mindig, telepakolta a kocsit felvágottal, majonézzal, paradicsommal, csirkesalátával, kenyérrel, vajjal és műanyag evőeszközökkel, amiből egy villának jó élesre ki volt hegyezve az egyik vége.

Az volt a terv, hogy miután lekísérik a szóban forgó rabot, Malthe megkínálja reggelivel, és amikor a kocsihoz lép, mellkason szúrja, pontosabban a szívébe döfi a villát. Úgy hallotta, ilyenkor tövig be kell tolni a szűrőfegyvert, és ha az áldozat nagydarab, nem árt ököllel jól rá is csapni a végére. Nem tűnt túl bonyolultnak.

Közben viszont annyi történt, hogy a 437-esben lévő rab csak azután jött le, hogy az étkezőkocsikat már kitolták, ezért Malthe csak álldogált a folyosón, amíg várta.

– Te meg mit csinálsz idekinn? – kérdezte a keleti szárny legkeményebb fenegyereke, William Bastian.

Malthe nem most találkozott vele először. A fickót egyébként Nyúlöpcsnek hívták, mert gazdag nőkkel kezdett ki, akiket aztán kisemmi-zett és dobott. De Nyúlöpcs másban is utazott: ha bármilyen balhé

készülődött a börtönben, egészen biztos, hogy volt hozzá köze. Amióta csak bekerült a Vestrébe, ő irányította az összecsapásokat, és ez nem lehetett másképp a többi börtönben sem, ahol az idők során megfordult.

– Én? Semmit. Csak állok és várok. Te mit csinálsz? – kérdezett vissza Malthe.

– Ahhoz semmi közöd. Mire vársz?

– Rá – mutatott Malthe a 437-es cella felé.

– Ja, szóval zsarukkal üzletelsz. Most épp miért?

– Zsarukkal? – kérdezett vissza Malthe a fejét rázva. – Milyen zsarukkal?

– Milyen zsarukkal? A 437-esben Carl Mørck lakik. Tényleg ennyire nem vagy képben, te szerencsétlen?

Malthénak fogalma sem volt, miről beszél.

– Úgy tűnik, tényleg. De akkor mondom, hogy Carl Mørck rendőr, akit a legtöbben szeretnének a pokolban tudni.

Malthe egy pillanatra visszafojtotta a lélegzetét. William utolsó félmondatának viszont örült, így akkor rendben volt minden.

– Hát, ha már így mondd... szóval, oké, egy kicsit ezért is várok rá – makogta mosolyogva.

Azt gondolta, abból nem lehet baj, ha ezt megosztja vele, de hogy mi játszódott le aztán Nyúlpöcs fejében, nehéz lett volna megmondani. Mindenesetre az összes ránc összehúzódott az arcán, mint aki a napba nézett.

– Tudod, mit csinált? – kérdezte Malthe.

– Azzal akarod leszúrni? – mutatott Nyúlpöcs az ökölbe szorított kezére.

Malthe is a kezére nézett – ennyire látszik?

– Mit kapsz érte? – kérdezte Nyúlpöcs.

– Azt szerintem nem mondhatom meg.

– Nem? Akkor kitől kérdezzem?

Malthe a folyosó vége felé nézett, de egy börtönőrt sem látott.

– Valamelyik őrtől, ugye? Mondjuk, Joensentől, vagyis Majom Petertől?

Honnan tudta?

Nyúlpöcs bólintott, amint látta, hogy Malthe habozik.

– Egymilliót kapsz érte, ugye?

Malthe a fejét rázta.

– Nem, annyit nem.

– Akkor mennyit?

– Kábé a felét.

Nyúlpöcs felnevetett.

– Képzelheted, az a majom mennyit keres rajta. De tudod, mit, Malthe? Kérem a felét annak, amit kapsz. Szóval szépen adsz nekem kétszázötvenezer koronát, különben figyelmeztetem a 437-est.

Malthe a fejét rázta. Miért adna neki bármennyit is? Őt bízták meg, nem mást. Neki kell elvégezni a piszkos munkát.

– Nem adok belőle. Az egészre szükségem van. Az öcsémnek kell, nagyon beteg.

Nyúlpöcs szép lassan a fölöttük lévő emelet felé fordította a fejét, ahol pár rab a korlátnak támaszkodott. Néhányan felé biccentettek, vagyis hallották az egészet.

– Tudod, mit, Malthe? Beszélek azzal a majommal, és megmondom neki, hogy egymilliót kérünk, és akkor kaphatsz olyan négyszázezer koronát. Így jó lesz?

Malthe elgondolkozott. A német klinika nagyjából annyiba került.

– Szerinted menne? – kérdezte. – Nem úgy néz ki, mint akit olyan könnyű rávenni bármire.

Nyúlpöcs ismét felnézett az emeletre, ahol páran a cellájukba készülődtek. Vigyorogtak.

– A feladattal már megbízott, nem?

Kiabálás hallatszott fentről, mire Malthe összeráncolta a szemöldökét.

– Adunk neki pár órát – folytatta Nyúlpöcs –, hogy tárgyaljon azokkal, akik holtan szeretnék látni a rendőrt. A részből kaphat ötvenezret a kellemetlenségért, és ti ott fönt is kaphattok valamennyit, ezen ne múljon.

Egyetlen mozdulattal leintette az ujjongásukat, a hosszú folyosó végén lévő ajtó felé fordult, és fülelt.

– Jönnek. Szóval mit mondasz, Malthe? Áruljalak el most rögtön, vagy beszéljünk Majommal, és ideadod a szajrénak legalább a felét?

És ide figyelj! – fojtotta Malthéba a szót. – Engem meg ne próbálj átverni, mert akkor nem lesz túl hosszú a pályafutásod!

Malthe teljesen összezavarodott. Nem szerette a változásokat, és amikor túl gyorsan történtek a dolgok. Le akarta szűrni azt a rendőrt, az volt a terv, de Nyúlpöcs még nem tudott beszélni az őrről, aki az egészséget intézte, szóval akkor most mi legyen?

– De akkor ne várjak még a dologgal?

Nyúlpöcs először felé bólintott, aztán sandán a 437-be tartó rendőrré mosolygott.